

**TUOMAS
NISKAKANGAS
MIEKKA**

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

© Tuomas Niskakangas ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2022

ISBN 978-951-1-45141-9

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2022

FAKTA

International Association of Democratic Lawyers eli IADL on järjestö, joka toisen maailmansodan jälkeen tapahtuneesta perustamisestaan saakka on koonnut yhteen radikaaleja vasemmistolaisia lakimiehiä.

Vuoden 2000 lokakuussa IADL järjesti Kuuban pääkaupungissa Havannassa kokouksen, jonka asialista oli synkkä. Neuvostoliiton hajoaminen oli romahduttanut järjestön rahoituksen ja sosialistisen aatteen suosion. Järjestö näki edessään yksinapaisen maailman, jossa sääntelemätön kapitalismi ja neoliberaali globalisaatio söivät kaiken tieltään.

Kokouksen päätteeksi Havannaan kokoontuneet lakimiehet allekirjoittivat asiakirjan, jossa he totesivat ihmiskunnan historian saapuneen kohtalokkaaseen vaiheeseen ja kehottivat jäsenistöään käyttämään kaiken rohkeutensa edessä olevassa taistelussa.

Havannan kokousta seuranneiden viiden vuoden aikana maailmalla tapahtui sarja salamurhia, joissa surmattiin useita oikeistolaisia johtohenkilöitä ja tuomionsa vältäneitä rikollisia. Näiden murhien tekijöitä ei koskaan saatu selville.

PROLOGI

Kakkuhaarukka kilahti, kun se putosi lautaselle pitkän pöydän toisessa päässä. Henrik Berthold nosti katseensa ja näki illallisvieraansa tuijottavan koskematonta jälkiruokaa lasittunein silmin. Miehen kasvot olivat kalvakat. Parta ja hiukset olivat päässeet kasvamaan siivottomiksi.

He olivat syöneet koko illallisen hiljaisuuden vallitessa. Vieraan saapuessa he olivat vaihtaneet muutaman sanan vaivoistaan, joita heidän iässään ei voinut täysin välttää, mutta kun Berthold oli tarjoillut alkuruoan, he olivat vaienneet.

Berthold epäili kuitenkin tietävänsä, miksi vieras oli halunnut tavata. Tällä oli pyyntö, mutta sen lausuminen ääneen vaati aikansa. Niin sopimaton se oli.

Henrik Berthold oli korkeimman oikeuden kansliapäällikkö, ja korkeimman oikeuden tuomarit vaalivat Suomessa tarkkaa etikettiä. He kartoivat julkisuutta ja jakoivat oikeutta sen kasvotomina palvelijoina. Missään tapauksessa he eivät antautuneet keskustelemaan oikeusjutuista sellaisten tahojen kanssa, jotka tahtoivat vaikuttaa heidän päätöksiinsä.

Bertholdin vieras tiesi tämän, eikä siksi saanut pyyntöään esitettyä. Sen ääneen lausuminen tekisi heistä samanlaisia kuin ne, joiden vastustamiseen he olivat elämänsä omistaneet.

Vieraan käheä rykäisy rikkoi hiljaisuuden. ”Eikö maailma opinut mitään toisesta maailmansodasta?”

Berthold nyökkäsi hartaana vahvistaakseen tilanteen vaka-
vuuden. Sitten hän leikkasi palasen suklaakakustaan. Hän saat-
toi pohtia sanojaan rauhassa. Sitä suorastaan odotettiin häneltä.
Korkeimman oikeuden kansliapäällikkönä Berthold edusti laitosa-
ta, jonka tehtävä oli sanoa yhteiskunnassa viimeinen sana. Sellai-
nen vastuu oli opettanut hänet harkitsemaan puheitaan.

”Historian ei tarvitse toistaa itseään”, Berthold virkkoi lopulta.
”Viime kerrallakin pahuus saatiin kukistettua.”

Vieras tuhahti. ”Tällä kertaa en näe missään Churchillii.”

Berthold ei tiennyt, miten vastata. Hän käänsi katseensa ikku-
naan. Helsingin Tähtitorninmäellä sijaitsevasta asunnosta avau-
tui näkymä Eteläsataman yli. Pohjoisen talvi oli synkimmillään,
mutta keskustan valot saivat ohuesta lumikerroksesta apua tais-
telussaan pimeyttä vastaan.

Berthold kääntyi takaisin vierastaan kohti. Luoja, miten riutu-
neelta tämä näytti. Mies oli ottanut viime kuukausien kehityksen
vielä raskaammin kuin hän itse.

Äärioikeiston ote yhteiskunnasta ei ollut Suomessa yhtä vah-
va kuin joissain toisissa Euroopan maissa, mutta se oli tiukentu-
nut nopeasti.

Viime kädessä jokainen valtio oli vain niin kestävä kuin sen
instituutiot. Henrik Berthold oli nähnyt ympärillään, miten vir-
kamiesten ja poliisien selkärangat taittuivat, kun oikeistokoalitio
tiukensi otettaan vedoten ”kansan tahtoon”. Berthold tiesi edus-
tavansa järjestelmän sitä osaa, jonka tehtävä oli suojella kansaa
myös siltä itseltään. Oikeusjärjestelmä ei saanut ikinä antaa pe-
riksi demokratian vastaisille pyrkimyksille.

”Voit kysyä minulta Emma Erolasta”, Berthold sanoi. ”Sitähän
sinä tulit tänne tekemään.”

Vieraan silmät nousivat syvistä kuopistaan ja tarkastelivat
Bertholdia takkuisten hiusten lomitse. ”Erolan oikeusjuttu voisi
olla Suomelle uusi alku”, vieras kähähti. ”Tai kaiken loppu. Olet
paljon vartijana.”

Berthold ei voinut syyttää vierasta siitä, että tämä tarrasi toivon rippeensä Emma Erolaan. Niin teki moni muukin. Erola oli valovoimaisin poliitikko, jonka Suomi oli nähnyt vuosikymmeniin. Yksinäinen vasemmiston valonkantaja maailmassa, jota hallitsivat yhä kovemmat ja oikeistolaisemmat arvot. Toki Erola oli tehnyt virheitä viimevuotisten mellakoiden yhteydessä, mutta ennenkokemattoman talouskriisin keskellä olosuhteet olivat olleet täysin poikkeukselliset.

Törkeä valtiopetos? Ei sentään.

Berthold veti suunsa mutruun. ”Ymmärräthän, että ne pas-kiaiset ovat tehneet asemani mahdottomaksi. Kunnon riippumattomia tuomareita on siirretty tylästi sivuun, ja presidentin nimitykset ovat muuttaneet jäsenkunnan voimasuhteet. Minua ympäröivät tuomarit, jotka mieluummin mielistelevät hallitusta kuin palvelevat oikeutta.”

”Mutta sinä valitset tuomareista kokoonpanon.”

Berthold pudisti päätään. ”Tällä kertaa se ei riitä.”

”Niin pelkäsinkin”, vieras sanoi. Hänen silmiinsä ilmestyivät kekäleet, joissa kyti vuosien ajan tukahdutettu raivo.

Berthold kavahti miehen maanista katsetta. Silloin hän tajusi. *Tietysti*. Berthold muisti vieraansa synkän menneisyyden – hän oli yksi harvoista, jotka tiesivät, miten vieras oli nuoruudessaan kylvänyt kuolemaa oikeana pitämänsä asian puolesta. Nyt Berthold ymmärsi, miten syvälle mies oli vajonnut epätoivossaan. Ja mihin tämä oli valmis.

”Et kai vain aio...”

Mies vastasi vain silmillään. *Kyllä*.

”Mutta siitä on niin kauan. Sanoit itse, että toimitte silloin väärin.”

”Väärin oli se, että emme pystyneet muuttamaan historian kulkua. Nyt on viimeinen hetki tehdä jotain.”

”Minä keksin jotain”, Berthold yritti. ”Keksin jonkun keinon, jolla voimme pelastaa vielä Erolan.”

”Tässä on kyse suuremmista asioista kuin Emma Erolasta. Katso nyt, mitä hallitus aikoo.”

Berthold ei voinut uskoa vanhan ystävänsä sanoja. ”Mieti, mitä Jumala sanoisi?”

Tuolin jalat kirskahtivat vieraan ponnahtaessa ylös. ”Älä vetoa uskooni! *Jolla ei ole rahaa, myyköön viitan päältään ja ostakoon miekan.*”

Hiljaisuus laskeutui synkkänä pilvenä pöydän ylle. Vieras kumarsi ja kääntyi.

Berthold katsoi, kun mies käveli eteishalliin ja puki ylleen rispaantuneen talvitakin. Ajatus siitä, että tuo laitapuolen kulkijalta näyttävä vanhus aikoi muuttaa historian suuntaa, oli naurettava. Ja samaan aikaan haudanvakava.

Oven sulkeuduttua Berthold käveli baarikaapille. Käsi täristen hän kaatoi itselleen ryypyn ja istui olohuoneen antiikkiselle sohvalle. Edes polttava siemaus juomasta ei onnistunut rauhoittamaan häntä.

Ovikello soi. Noustessaan sohvalta Berthold mietti, mitä vieras oli unohtanut.

Hän käänsi lukkoa. Samassa ovi rävähti auki ja oviaukon valtasi tumma mieshahmo. Nahkatakki. Taakse liimatut vaaleat hiukset ja katse pistävä kuin paholaisella.

Tutut silmät, Berthold ajatteli, mutta ei ehtinyt asettaa muistikuvaa oikeaan lokeroon, kun mies jo loikkasi sisään ja repäisi oven kiinni perässään. Hetkessä tunkeutuja oli kierähtänyt hänen taakseen ja painanut kätensä hänen suulleen. Musta nahkahansikas rutistui kasvoja vasten ja litisti hänen huulensa kivuliaasti hampaita vasten.

Bertholdin katse kiinnittyi miehen ranteessa olevaan tatuointiin, joka pilkotti hansikkaan ja hihan välistä. Kaksi silmukka- maista kuviota. Matematiikasta tuttuja symboleita. Äärettömän merkit. *Matemaatikko?* Ajatus oli täydellisessä ristiriidassa hyökkääjän raakalaismaisen olemuksen kanssa.

Bertholdin selkä nytkähti ja hänen jalkapohjansa irtosivat lat-
tiasta, kun mies riuhtaisi hänet kohti työhuonetta. Nahkahan-
sikas imi hänen huutonsa ja esti häntä haukkomasta happea.
Hyökkääjä painoi hänet työtuoliin mahonkisen pöydän taakse.
Hansikas painui yhä tiukemmin hänen kasvoilleen. Hyökkääjä
oli liian vahva.

Mies irrotti toisen kätensä otteen, kun hän tavoitteli jotain tas-
kustaan. Berthold sai käännettyä päätään sen verran, että pystyi
hengittämään. Samalla hän näki miehen kasvot. Nyt hän tunnis-
ti ne kaukaa menneisyydestä. Ei mies ollut matemaatikko, ei to-
dellakaan. Silmukat hänen ranteessaan symboloivat aivan muuta
kuin rakkautta matematiikkaa kohtaan.

Kun miehen irrottama käsi ilmestyi takaisin Bertholdin näkö-
kenttään, siinä oli pistooli. Bertholdin pakokauhu muuttui kou-
ristavaksi lamaannukseksi. Hyökkääjän tiukkeneva ote kertoi, et-
tei tämä ollut tullut pelottelemaan tai edes ryöstämään. Mies oli
saapunut suorittamaan tehtävää, johon ei liittynyt neuvottelua.

Nahkahansikas painoi Bertholdin takaraivon tiukasti tuolin
niskatukea vasten. Pistoolin piippu nousi hänen ohimolleen. Se
tuntui etsivän kohtaa, jossa ampuja voisi pirstoa hänen aivonsa
osumatta omiin sormiinsa.

Viimeisenä ajatuksenaan Bertholdin oli pakko myöntää, että
hänen illallisvieraansa oli sittenkin oikeassa. *Kaikki on pian men-
nyttä.*

OSA 1

Kaksi kuukautta myöhemmin

LUKU 1

Tänään on se päivä.

Sara Hegering kohensi asentoaan epämurkavassa muovituo-
lissa. Hän tunsi käsiensä hikoavan, vaikka jättimäisen teollisuus-
hallin lämpötila nousi hänen tuskin nollan yläpuolelle. Hän oli
odottanut tätä päivää kaksi vuotta; venyttänyt kestäkykynsä ääri-
rajoille, häivyttänyt oikean identiteettinsä.

Tänään on se päivä, jota varten olen muuttunut hirviöksi.

Sara vilkaisi seitsemää miestä, jotka istuivat hänen rinnal-
laan hämärän hallin reunalle asetetulla tuolirivistöllä. He olivat
ulkonäöltään kirjava kokoelma. Osa heistä olisi toisenlaisessa
ympäristössä käynyt vaikka kirjanpitäjistä. Toiset näyttivät baari-
tappelijoilta. Yhteistä kaikille oli katse, joka hehkui ylpeyttä ja yh-
teenkuuluvuutta.

Uskottavuuden ansaitseminen miesten joukossa ei ollut käy-
nyt Saralta helposti. Hän oli vasta 26-vuotias, 160-senttinen, ruu-
miinrakenteeltaan heiveröinen ja aivan liian hyvätapainen. Tut-
kijaisä ja opettajaäiti olivat kasvattaneet Saran artikuloimaan
täsmällisesti, eikä hänen ollut helppo supistaa sanavarastoaan ja
täyttää puhettaan karkeuksilla. Hänen vatsaansa väänsi, kun hän
ajatteli kauheuksia, joita oli päästänyt suustaan, jotta ympärillä
olevat miehet kokisivat hänet yhdeksi omistaan.

Saran sydän tuntui pyrkivän ulos hänen rinnastaan. Hän veti
takkinsa hihaa alas, jotta se peittäisi hänen ranteessaan olevan
laitteen. Vakoilukamerat olivat maksaneet Amazonissa 119 euroa

kappaleelta. Sara oli hankkinut kaksi ja ottanut molemmat mukaansa. Ne näyttivät tavallisilta urheilukelloilta, mutta tumman lasin alla oli kellon sijasta kamera. Laitteet pystyivät kuvaamaan 1080 pikselin videokuvaa mikro-sd-kortille kaksi ja puoli tuntia kerrallaan. Kahdella laitteellaan Saralla oli mahdollisuus viiden tunnin tapahtumien nauhoittamiseen.

Hän nojautui kohti vieressään istuvaa arpinaamaista miestä, jonka kanssa hän oli rupertellut muutamaan otteeseen kokouksissa. ”Mitä luulet? Mikä meidän tehtävämme on?”

Mies kohautti harteitaan ja otti sotilaallisen jäykän ilmeen. ”Meille kerrotaan sitten kun aika on.”

Sara nyökkäili miehen sanoille kuin ne olisivat sisältäneet suurenkin viisauden. *”Need-to-know basis”*, hän vahvisti ja sai arpinaamalta hyväksyvän murahduksen.

Niukkasanaanainen kutsu oli saapunut ydinjoukon yksityiseen keskusteluryhmään kaksi päivää sitten. Viestissä heidän johtajansa Kristian Kahilainen oli pyytänyt vapaaehtoisia ilmoittautumaan ”tärkeään tehtävään isänmaan asialle”. Osallistumisella oli kuitenkin ehto: rekkakortti.

Saralla ei ollut rekkakorttia.

Silti hän oli tässä. Hänen oli pakko olla. Vain osallistumalla päivän operaatioon Sara voisi todistaa olleensa oikeassa häntä ympäröivistä rasisteista. *Vihdoin pääsen todistamaan, mistä nuo paskiaiset on tehty.*

Kun Sara oli ilmoittautunut mukaan, hän oli saanut paluuviestinä tapaamisajan ja koordinaatit. Ajaksi kutsussa oli merkitty 0700. Koordinaatit kertoivat karttasovellukseen laitettuina, että tapaamispaikka löytyi Espoon Kerassa sijaitsevalta teollisuusalueelta, joka oli jo osittain purettu asuinrakennushankkeiden tieltä.

Koordinaattien ja sotilasmuotoisten kellonaikojen käyttäminen olivat vain pieni näyte naurettavista manereista, joita Sara oli joutunut opettelemaan tullakseen porukan täysiveriseksi jäseneksi. Hän oli muuntanut ulkonäkönsä vastaamaan uutta iden-

titeettiään vetämällä tummat hiuksensa tiukalle poninhännälle ja vaihtamalla laadukkaat puuvillamekkonsa markettien farkkukankaisiin.

Hän oli nähnyt vanhoja ystäviään mahdollisimman harvoin ja varmuuden vuoksi vain pääkaupunkiseudun ulkopuolella.

Silti hän ei koskaan ollut päässyt eroon epävarmuuden hetkistä.

Älä *panikoi*, hän käski itseään. *He uskovat sinun olevan yksi heistä.*

Pelko oli pieni hinta siitä, mitä oli pelissä. Saapuessaan tapaa-mispaikalle Sara oli löytänyt hylätyn ja osittain puretun logistiikka-keskuksen, jonka lastauslaitureiden vieressä seisoi isoilla puolipe-rävaunuilla varustettuja rekka-autoja. Sara oli laskenut kahdeksan: saman verran kuin tuolirivistössä nyt istui vapaaehtoisia. Pian Sara saisi käskyn kuljettaa yhtä rekoista. Apunaan ratissa hänellä olisi- vat vain ohjeet, jotka hänen ystävänsä Mikko oli antanut puheli- messa.

Sara huomasi miettivänsä kuumeisesti keinoa, jolla voisi vält- tää autoon istumisen. Ehkä hän keksisi tekosyyn, jonka varjolla hän vetäytyisi viime hetkellä. Mutta ensin oli saatava tietää, mis- tä tehtävässä oli kyse.

Toistaiseksi heille ei ollut kerrottu edes kuljetettavaa lastia tai sen määränpäättä. Heitä oli kehotettu vain ottamaan koko päivä vapaaksi töistä. Siinä kaikki.

Hallin raskas metallinen ovi narahti. Sara katsoi olkansa yli ja näki Kristian Kahilaisen astuvan sisään. Kahilainen laski kän- nykkänsä oven vieressä olevaan laatikkoon muiden kännyköiden joukkoon, sulki laatikon kannen ja seisahtui katsomaan hämärää teollisuushallia kuin konserttilavalle astunut maestro.

Kahilaisen vaalea tukka oli liimattu tavallistakin tiukemmin taakse – kuin juhlapäivän kunniaksi – ja hänellä oli yllään musta trenssitakki normaalin nahkatakkin sijasta. Hämärässä hänen ul- konevat poskipäänsä tuntuivat keräävän kaiken valon hänen kas-

voiltaan. Sähkönsiniset silmät tapittivat tummista silmäkuopista muovituoileilla istuvaa kahdeksikkoa.

”Isänmaan ystävät. On kunnia olla kanssanne täällä tänään”, Kahilainen julisti ja lähti etenemään kohti Saraa ja miehiä. ”Tästä on tulossa järjestömme historian tärkein päivä.”

Sara veti takinhihaansa vaivihkaa ylös paljastaen kelloa muistuttavan laitteen ranteessaan. Hän käänsi kättään niin, että lasin takana oleva pieni kameralinssi kääntyi kohti Kahilaista.

Rivistön toisessa päässä yksi miehistä rykäisi kurkkuaan. ”Voitko kertoa jotain tehtävästä?” hän kysyi.

”Pian”, Kahilainen vastasi tiukasti. ”Olette varmaan jo ymmärtäneet, että kyseessä on kuljetustehtävä. Saatte kaikki omat rekka-autot. Määränpää ilmoitetaan myöhemmin, kun autojen lastaus on tehty ja on aika lähteä. Teidän on syytä tietää, että tehtävä on vaativampi kuin mikään, mitä olemme aiemmin tehneet. Myös tehtävän merkitys Suomen kansan pelastamisessa on täysin eri luokkaa kuin aiemmassa toiminnassamme. Jos joku ei halua olla mukana, sanokoon sen nyt.”

Yhtään kättä ei noussut. Kahilaisen katse eteni rivistöä pitkin arvioivasti – kuin suunnitelmansa heikointa lenkkiä etsien. Hänen uhkaavaa olemustaan korostivat tatuoinnit, jotka kurotivat ulos hänen takkinsa kauluksista ja hihansuista. Sikäli kuin Sara ymmärsi, ne kertoivat myyttistä kuvakertomusta pohjoisista kansoista. Tatuointien symboliikka oli taiteellisesti tökeröä. Se huipentui Kahilaisen ranteessa olevaan numeroyhdistelmään 88 – uusnatsien koodi Heil Hitler -tervehdykselle – jonka silmukat olivat lähes muodottomiksi levähtäneet ja reunoiltaan epätarkat.

Sara avasi kevyttoppatakkinsa vetoketjua huomaamattomasti sen verran, että hänen neuleensa antelias kaula-aukko paljastui. Paidan alta pilkisti hänen oma tatuointinsa, jota hän vihasi sydämensä pohjasta. Se oli musta aurinko, yksi niistä germaanisen mytologian tunnuksista, jotka äärioikeisto oli ominut käyttöönsä. Hän oli ottanut tatuoinnin eräänlaiseksi tueksi – jäsenkortik-

si, joka oli väläytettävissä sopivalla paitavalinnalla, kun hän tarvitsi rohkeutta astua ryhmän joukkoon.

”Odotellessamme autojen lastausta lausun muutaman sanan”, Kahilainen sanoi.

Hän piti dramaattisen tauon ja katseli ylväästi vapaaehtoisten rivistöä. Sara vihasi ympärillään olevien ihmisten melodramaattisuutta – kaikkia niitä tapoja ja eleitä, jotka vahvistivat heidän yhteistä uskoaan vahvuuden hyveellisyyteen. Näiden ihmisten autoritaarisessa maailmankuvassa karisma oli kuningas, ja ällötävä feikkikarisma oli parempi kuin ei karismaa ollenkaan.

Kun Kahilainen alkoi puhua, hän haki puheeseensa suurmiehen nuottia.

”Kun Kaarti perustettiin, sen käynnistysvoimana toimi huoli tavallisista suomalaisista – huoli perheistämme ja läheisistämme. Meidän kansastamme. Me tiesimme, että ihmiskunnan historia on aina ollut kamppailua. Jos joku ihmisryhmä kuolee sukupuuttoon, se ei koskaan herää eloon.”

Kahilainen lähti astelemaan tuolirivistön edessä kuin joukkojaan tarkastava upseeri. Sara liikutti ranteessaan olevaa laitetta vaivihkaa Kahilaisen etenemistä seuraten. Jokainen hetki teki hänet tietoisemmaksi laitteesta. Hänen kätensä asento ei ollut luonnollinen ja kuka tahansa voisi kiinnittää siihen huomiota. Lisäksi kokouksen osallistujien oli pitänyt jättää kaikki älylaitteet sivussa olevaan laatikkoon. Pelko valtasi Saran, ja hän siirsi hihansa rannekkeen päälle. Ääninauhoite saisi riittää tässä kohdassa.

”Perustettiinko meidät suojelemaan Suomen valtiota?” Kahilainen kysyi terävästi.

”Ei!” Sara vastasi yhteen ääneen muiden kanssa.

”Ei perustettu”, Kahilainen vahvisti. ”Valtiolliseen itsenäisyyteen keskittyminen on sulkenut päättäjien silmät todelliselta uhalta, joka kohdistuu *kansaan*. Mihin Suomen valtiota tarvitaan, jos ihmiset kadulla näyttävät samoilta kuin Kabulissa tai Mogadishussa? Mitä merkitystä valtiolla on, jos suomen kieli menettää ase-

mansa ja kaiken maailman monikulttuurisuus tamppaa alleen perinteemme? Liian pitkään Suomen valtio on laiminlyönyt oman kansansa. Nykyinen hallituksemme onneksi näkee ongelman. Se ymmärtää Kaartin merkityksen Suomen kansan suojelijana.”

Järjestö, jonka ytimeen Sara oli soluttautunut, oli viralliselta nimeeltään Kansallinen kodinturvakaarti, mutta jäsenet kutsuivat sitä yksinkertaisesti Kaartiksi. Se oli perustettu kahta vuotta aiemmin, kun poliisin määrärahoja oli leikattu talouskriisissä ensimmäisen kerran. Leikkaukset synnyttivät sosiaalisessa mediassa joukkoliikkeen, joka lopulta tiivistyi kansallismielisten piirien perustamaksi *suomalaisten turvallisuutta edistäväksi vapaaehtoisjärjestöksi*.

Aluksi Kaartin saama huomio mediassa oli jäänyt muutamaaan lehtijuttuun, mutta viime kesänä kaikki muuttui siirtolaiskriisin kiihtymisen myötä. Elokuun alussa tapahtunut raiskauksien ja ryöstöjen rypäs käänsi satojentuhansien suomalaisten mielen siitä, miten siirtolaiskriisiin tulisi suhtautua. Maahanmuuttajien tekemät rikokset nousivat uudella tavalla esiin sekä sosiaalisessa että perinteisessä mediassa. Ihmisten mielikuvissa siirtolaiset alkoivat näyttäytyä vaarallisina, vaikka tilastoista oli vaikea löytää tukea tälle mielikuvalle.

Viime kuukausina Kaartista ja sen partioista oli käyty julki-suudessa tiivistä keskustelua, mutta pääosin positiiviseen sävyyn. Vaikka Kaartin ideologia oli peittelemättömän rasistinen, sen tarkoituksena pidettiin hyvinä. Kaartilaiset olivat ”hyviä poikia”, jotka halusivat suojella naisia ja lapsia. Kaartin aktiivijäsenistä naisia oli alle 20 prosenttia, ja Sara oli yksi harvoista naisista, jotka kuuluivat johtaja Kristian Kahilaisen henkilökohtaisiin luotettuihin ja sisäpiirin keskusteluryhmiin. Tänäpäin Sara oli ainoa nainen paikalla ja tunsu olevansa huteralla maaperällä.

Mitä jos en saa rekkaa edes liikkeelle?

Kristian Kahilaisen kädet heiluivat yhä voimakkaammin, kun hänen puheensa alkoi tavanomaiseen tapaan etääntyä todellisuudesta ja lipua äärioikeiston myyttien maailmaan.

”Olemme tuhonneet olemassaolomme edellytyksiä vieraantumalla kansallisista juuristamme. Perhekeskisyyden korvaaminen hengettömällä kulutuskulttuurilla aiheutti lapsimäärän romahduksen. Sitten joku sai ajatuksen korjata tuon karmean virheen tuomalla muukalaisia maahan. Tyhmäkin ymmärtää, että vieras väestöpohja synnyttää vieraan kulttuurin. Olemme omilla toimillamme tuhoamassa kotimaamme ja tappamassa kansamme sukupuuttoon.”

Vaikka Kahilainen oli ollut niukkasanainen päivän tehtävästä, hänen päätöksensä ja virittyneisyytensä vahvistivat Saralle, että tekeillä oli jotain suurta. Viime viikkojen aikana heitä oli pyydetty nostamaan ”valmiustasoaan”, mikä oli tarkoittanut käytettävissä olevien aseiden keräämistä, räjähdysaineiden kokoamista ja kaartilaiden taisteluvalmiuden kartoittamista. Viimeksi mainittu oli aluepäälliköiden keskeisin tehtävä: heidän oli tiedettävä, ketkä kaartilaisista olisivat valmiita tositoimiin, jos käsky kävisi.

Kesken Kahilaisen puheen Sara kuuli lastauslaiturien suunnasta kolahduksen, joka muistutti metallin iskua metallia vasten. Rekkojen takaovia avattiin. Jos Sara halusi tietää perävaunun sisällön, ainoa mahdollisuus oli toimia nyt.

Hän malttoi hetken ja nousi sitten ylös tuolistaan. ”Käyn nopeasti vessassa.”

”Pidätä vielä”, Kahilainen käski. ”En ole lopettanut.”

Sara kääntyi Kahilaista kohti uhmakkaana. Hän oli oppinut, ettei hän naisena saanut näyttää mitään heikkouden merkkejä, jos halusi, että kaartilaiset pitäisivät häntä vertaisenaan.

Hän huokasi korostetun äänekkäästi. ”Kristian, olen valmis kusenpidätyskisaan kenen tahansa teidän kanssa. Mutta en ole istumassa rekan rattiin täyden kuukupin kanssa.”

Keskustelun kääntyminen naisten hygieniaan oli Kahilaiselle odotetun hankalaa. Hän murahti ja heilautti kättään hoputtavasti.

Sara kipaisi hallin kulmauksessa olevalle ovelle, jonka takaa löytyi betoninharmaa porraskäytävä. Muoviset seinäkyltit ohjasivat kakkoskerroksessa oleviin työntekijöiden pukuhuoneisiin.

Sara nousi porraskäytävän seuraavalle tasanteelle, josta aukeivat kapeat ikkunat pihalle. Hän kurkisti varovasti lastausaluetta kohti.

Kaksi miestä nosti parhaillaan lastauslaiturilta rivissä ensimmäisenä olevan rekka-auton perään arkkua muistuttavaa laatikkoa. Toisen miehistä Sara oli nähnyt kerran Kahilaisen seurassa. Myös toinen oli epäilemättä Kodinturvakaartin sisäpiiriä.

Sara nosti rannekkeensa välitasanteen ikkunaan niin, että kamera osoitti pihalle. Hän ei ollut varma, mitä videokuva kertoisi, mutta halusi taltioda laatikon ulkonäön varmuuden vuoksi.

Laatikko näytti raskaalta, sillä miehet nostivat sen yhdessä. He hyppäsivät laatikon perässä perävaunuun ja kantoivat sen peremmälle. Sitten he hyppäsivät ulos ja sulkiivat ovet ennen kuin kävivät seuraavan laatikon kimppuun. Näytti siltä, että jokaiseen rekkaan oli oma laatikkonsa. Siinä kaikki. Rekka-autojen puoli-perävaunut näyttivät täysin ylimitoitetuilta laatikoiden kuljettamiseen. Oli selvää, että vaunuihin täytyi tulla jotain muutakin. Mutta mitä? Ja mistä?

Sara vei kasvonsa kiinni ikkunalasiin, aivan rannekameran viereen. Hän pinnisti katsettaan, mutta ei nähnyt lastausalueella mitään muuta laatikoiden lisäksi.

Kolahdus rappusten alapäästä sai hänet säpsähtämään. Hän veti vakoilukameran pois ikkunasta ja kääntyi. Pistävät siniset silmät tuijottivat häntä alaviistosta.

Kristian Kahilainen oli astunut teollisuushallista porraskäytävään ja tutki Saraa kuin rehtori, joka oli saanut oppilaan kiinni pahanteosta. Tuntui kuin hänen katseensa olisi nähnyt suoraan Saran läpi, hänen ajatuksiinsa.

”Mitä sinä minua seuraat?” Sara äyskäisi niin vahvalla äänellä kuin pystyi.

”Sinun piti mennä vessaan, ei tuijotella ikkunoista ulos.”

”Mitä sitten? Pysähdyin hetkeksi ikkunan kohdalla katsomaan autojen lastausta.”

”Se ei ole sinun asiasi, millä autoja lastataan”, Kahilainen tiuskaisi.

”Se on minun asiani, jos olen yksi lastin kuljettajista.”

Kahilainen ei keksinyt vasta-argumenttia. ”Nyt sinne vessaan ja heti. Jos et ole paikallasi kahden minuutin päästä, näytän sinulle ovea.”

Sara kääntyi mielenosoituksellisesti. Noustessaan rappuja hän yritti miettiä, miten pahasti hänelle oli käynyt. Epäilemättä hän oli näyttänyt liian uteliaalta. Mutta ilmeisesti Kahilainen ei ollut nähnyt, että hän ojensi ranteessaan olevan vakoilukameran ikkunaan.

Saralla oli kaksi vaihtoehtoa: jäädä tai paeta. Hänen alitajuntansa oli tehnyt jo valintansa ja huusi sitä äänekkäästi: *Pakene!*

Mutta se ei ollut mahdollista. Teollisuusrakennusta kiersi aita, ja porttia oli vartioinut yksi Kahilaisen kaartilaisista. Sara ei pääsisi pakoon, vaikka yrittäisi. Sitä paitsi pakeneminen tarkoittaisi epäonnistumista. Hänellä ei ollut vielä mitään raskauttavia todisteita Kodinturvakaartin suunnitelmasta. Hän ei edes tiennyt, mikä se oli.

Minun on mentävä takaisin, Sara päätti. Jos Kahilainen palaisi asiaan, hän toistaisi vain olleensa matkalla vessaan ja pysähtyneensä hetkeksi ikkunaan katsomaan rekkojen lastausta. Luonnollinen reaktio.

Sara lähti jo palaamaan kohti teollisuushallin sisäänkäyntiä, kun hän sai ajatuksen. Hän pohti sitä hetken ja teki sitten ratkaisunsa.

Hän otti taskustaan toisen Spy Cam -rannekkeensa, täysin käyttämättömän. Sitten hän iski sen rikki betoniseinää vasten.

LUKU 2

Sara Hegering avasi metallioven ja astui takaisin hämärään teollisuushalliin. Hänen jalkansa töksähtelivät lyijynraskaina betonilattiaan, kun ne vastahakoisesti veivät häntä kohti Kristian Kahilaista ja kaartilaisten rivistöä.

Sara tunsi hikikarpaloita muodostuvan ohimolleen. Hän avasi takkinsa kokonaan paljastaakseen Mustan Auringon rinnasaan, mutta sekään ei helpottanut.

Kristian Kahilainen lateli kaartilaisten edessä tuttuja fraasejaan, jotka puuroutuivat Saran korvissa.

Kohta hän nostaa sormensa minua kohti ja huutaa: "Petturi!"

Mutta niin ei tapahtunut.

Omien sanojensa huumaama Kahilainen lähestyi monologinsa huipennusta. Sara otti paikkansa muovipenkkien rivistä ja kuunteli.

"Tänään kaartimme on kutsuttu osallistumaan operaatioon, jonka vaikutukset tulevat kaikumaan pitkälle tulevaisuuteen. Minun on varoitettava, että se tulee vaatimaan meiltä paljon. Tiedän, että te kaikki olette valmiita tarvittaessa uhrautumaan kansamme puolesta. Miksi se on välttämätöntä?"

Kahilainen antoi pienellä nyökkäyksellä puheenvuoron Saran vieressä istuvalle arpinaamalle.

"Koska se, mitä puolustamme, on niin arvokasta", mies vastasi.

"Täsmälleen. Kun puolustamme elämäntapaamme ja jatkuvuuttamme, ei ole väliä, millaisen määrän verta ja hikeä vuodatam-

me. Rakennukset voidaan rakentaa uudelleen, mutta kuollutta kieltä tai kulttuuria ei. Puhumattakaan suomalaisesta verenperinnöstä.”

Jälleen Kahilainen keskeytti puheensa tavoitellakseen draamaattista vaikutelmaa. Saraa kuvotti, mutta hän ei tiennyt, johduiko se miehen puheista vai jännityksestä.

Kahilainen antoi katseensa kiertää kaartilaiden rivistössä. Saran kohdalla miehen katse pysähtyi. Vai tuntui vain siltä? Sara yritti rentoutua, mutta hänen poskiensa lihakset vetivät hänen kasvojaan eri suuntiin.

”Olemme hierarkkinen organisaatio, koska ne ovat tehokkaimpia kriisitalanteissa”, Kahilainen jatkoi. ”Ja kriisi Suomea on kohdannut. Koska tehtävämme on niin tärkeä, odotan teiltä tänään täydellistä tottelevaisuutta. Ja uskollisuutta!”

Kahilainen käänsi katseensa terävästi Saraa kohti.

Minä kuolen.

Ajatus iski Saran tajuntaan kuin salama. Hän oli lähtenyt liian kovaan leikkiin. Hänen mielensä haki epätoivoisesti selityksiä, kävi läpi mahdollisia skenaarioita, yritti löytää keinoja selvittää hengissä. Mutta hänen aivonsa löivät tyhjää.

Ääni Saran sisällä huusi taas: *Pakene! Juokse!*

Hän vastusti ääntä, veti tiukan ilmeen kasvoilleen ja esitti kuuntelevansa Kahilaista keskittyneesti. Mutta paniikki nousi hänen sisällään.

”Sara!” Kahilainen ärjäisi.

Kysymys oli enää siitä, tappaisiko Kahilainen hänet. *Kyllä.* Sen hän tekisi. Pettureita kohtaan ei löytyisi tästä ryhmästä sympatiaa.

Mies käveli suoraan Saraa kohti. Muiden katseet kääntyivät.

”Onko sinulla ranteessasi jotain?”

Sara yritti kurtistaa kulmiaan kuin ei ymmärtäisi. Vaikeneminen loi hänen ylleen raskauttavan pilven, joka imi kaikkien läsnäolijoiden sataprosenttisen huomion.

Kahilaisen kasvoille levisi isällinen pettymys. Hän pudisti päätään. "Viimeisen kerran. Onko sinulla älylaite, joiden käyttö on kokouksessa kielletty?"

"Se on urheilukello", Sara tuhahti.

"Anna se tänne."

Sara veti hihaansa. Sen alta nousi esiin se hänen rannekkeistaan, jonka lasin hän oli pirstonut hetkeä aiemmin käytävässä. Saran päässä humisi ja adrenaliini kohisi hänen suonissaan.

Kahilainen tuijotti säröytynyttä lasia. "Toimiiko se?" hän kysyi.

"Näyttääkö se siltä? Se hajosi aamulla, kun se osui salilla punttitankoon. Siksi en laittanut sitä laatikkoon. Rikkinäinen kello tuskin on turvallisuusriski."

"Sinä kävit salilla näin aikaisin?" Kahilainen sanoi mittailleen Saran hentoa vartaloa.

"Enkö vittu näytkö siltä?" Sara tokaisi ja koukisti käsivartensa pään viereen.

Kahilainen hymähti, mutta kireä ilme ei kadonnut hänen kasvoiltaan. Hän tarttui Saran ranteeseen ja irrotti laitteen. Mies katsoi laitetta hetken ja yritti painaa sen sivussa olevaa nappia. Sitä hän näytti hyväksyvän Saran selityksen.

Sara antoi rintaansa pakkautuneen möykyn purkautua varovaisella uloshengityksellä. Oli kuin enkelten laulu olisi täyttänyt hallin.

Yhtäkkiä Saran vieressä istuva arpinaama nousi penkiltä ja astui Kahilaisen viereen. Mies otti laitteen Kahilaisen kädestä. Sara näki heti, että arpinaama osasi epäillä jotain. Hän oli huomannut, ettei kyseessä ollut tavallinen urheilukello.

Kun arpinaama nosti laitteen valoa vasten ja osoitti sen taulua Kahilaiselle, Saran hengitys pysähtyi. Hän tiesi, että säröistä huolimatta kameranlinssi näkyisi lasin alta, kun laitetta tarkasteli kunnolla.

Ääni huusi jälleen Saran sisältä: *Juokse!*

Nyt hän ei vastustanut sitä.

Hän pomppasi pystyyn tuolistaan ja ampaisi kohti portaikkoon johtavaa ovea.

Kahilainen tyrmistyi hetkeksi, mutta säntäsi sitten hänen peräänsä. Sara pujahti portaikkoon johtavasta ovesta, napsautti lukkomekanismin väkämästä ja työnsi oven kiinni.

Oven takaa kuului tömähdys, kun Kahilaisen kämmenet törmäsivät lukittuun oveen ja jäivät takomaan sitä raivoisasti.

Sara juoksi portaita ylös, koska muuta reittiä ei ollut. Toisessa kerroksessa hän päätti olla kääntymättä työntekijöiden pukuhuoneisiin ja wc-tiloihin johtavalle käytävälle. Sen sijaan hän jatkoi vielä ylöspäin.

Seuraavalla tasanteella Saraa odotti yksi ainoa ovi. Hän kiskaisi sen auki, ja viima löi hänen kasvoilleen. Oven takana aukesi tasakatto, yhtä suuri kuin teollisuushalli sen alla.

Sara astui katolle. Hän antoi oven valua kiinni ja etsi katseellaan esinettä, jolla voisi teljetä sen. Mutta ei nähnyt mitään siihen sopivaa.

Aamu oli vielä pilkkopimeä, mutta muuten näkymä katolta oli esteetön kaikkiin suuntiin. Hallia ympäröi rakennustyömaita, varastoja, pajoja, rakennusjätekasoja... Piilopaikkoja oli silmämääräisesti kantamattomiin, mutta ne olivat liian kaukana. Saran pitäisi selvitä alas noin kymmenen metriä korkealta katolta ja ylittää sen jälkeen aluetta ympäröivä verkkoaita, jonka yläosaan oli kierretty vahvaa piikkilankaa. Osa kodinturvakaartilaisista riensi takuulla jo saartamaan rakennusta ulkoa päin. Toiset syöksyisivät hänen peräänsä katolle heti kun saisivat portaikon lukitun oven auki.

Kun kylmä tuuli heitti Saran paksut hiukset hänen kasvoilleen, hän tunsu olonsa yksinäisemmäksi kuin koskaan. Pelko hänen sisällään väistyi, ja sen tilalle astui puhdas kauhu.

Sara hoiperteli kohti katon reunalla näkyvää tuuletusputkea ja vetäytyi piiloon kapealle kaistaleelle, joka jäi putken ja katon reunan väliin. Puuskittainen tuuli tarttui hänen takkiinsa. Hän painoi selkensä kiinni tuuletusputkeen ja yritti heikolla menes-